

розуміння специфіки роботи журналіста, підготовки журналістських матеріалів тощо.

Досягнувши результату у частині змістовної якості матеріалу, програма курсу зосереджується на вивченні і застосуванні каналів комунікації. Студенти під час ділових ігор «Прес-конференція», «Інтерв'ю», «Репортер на завданні» проходять повний шлях комунікації – від події до її аналізу, опису і публікації. При цьому вибір каналу комунікації для студентів, з огляду на певну специфіку змісту їх повідомлень (певна тематика, значущість локальності події тощо), все ж існує – від публікацій у газеті «Острозька академія» та інших періодичних виданнях до ведення особистого блогу (щоденника) в мережі Інтернет. Навіть під час поточного контролю знань студентів доцільним є орієнтація на вирішення конкретних комунікативних ситуацій.

Спрямованість курсу журналістики на практичне використання набутих під час навчання навичок вже дає свої перші результати – випускники спеціальності «Літературна творчість» працюють позаштатними та штатними журналістами в редакціях обласних видань.

Література

1. Потятиник Б.В. Медіа: ключі до розуміння. Серія: Медіакритика [Текст]: наукове видання / Б.В. Потятиник. – Львів: ПАІС, 2004. – 312с.
2. Штурхецький С.В. Вивчення курсу «Основи журналістської майстерності» [Текст]: методичний посібник для студентів гуманітарного факультету НУ «Острозька академія». / С.В. Штурхецький. – Рівне: Рівненський медіа-клуб, 2009. – 35с.
3. Шаповал Ю.Г. Феномен журналістики: проблеми теорії [Текст]: Монографія / Ю.Г.Шаповал. – Рівне: РВП «РОСА», 2005. – 248с.
4. Гід журналіста: збірка навчальних матеріалів, складена за французькою методикою вдосконалення працівників ЗМІ [Текст]: адапт. / пер. А. Лазарева, С.Таран. Вид. 2-е, оновлене. – К.: ІМІ, 2003. – 124с.

ФОРМУВАННЯ СПРИЯТЛИВОГО КОМУНІКАТИВНОГО СЕРЕДОВИЩА НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ ЯК ВИМОГА СЬОГОДЕННЯ

Штепа К. А. (Полтава)

Серед принципів педагогічного процесу вищої школи на сьогодні одними з пріоритетних визнаються принципи суспільно-ціннісної спрямованості педагогічного процесу; принцип колективного характеру виховання та навчання; принцип єдності вимогливості та поваги до особистості, гуманізму, довіри; принцип поєднання педагогічного керівництва з організацією спільної діяльності, а також із проявом самодіяльності, творчості та ініціативи студентів у навчанні і вихованні; принцип свідомості, активності, самодіяльності, креативності студентів у педагогічному процесі [1, с. 64-65]. Реалізація цих принципів можлива лише за умови створення в навчальному закладі сприятливого, комфортного в психоемоційному плані комунікативного середовища.

Ситуація розвитку людини – це перш за все ситуація спілкування з іншими людьми. І розвиток учня, студента, і особистісно-професійний саморозвиток педагога відбуваються в просторі зв'язків і відносин між людьми, які своєю дією і взаємодією саме й створюють можливість розвитку. Тому

першим явищем, яке дозволяє дати якісну оцінку організації навчально-виховного процесу, є педагогічне спілкування, що слугує провідним чинником формування комунікативного середовища навчального закладу.

Сьогодні проявляється тенденція щодо зміни функціональної структури впливу педагога на учня. Якщо протягом усієї історії людства в ній значно переважав інформаційний аспект, то нині, у зв'язку з розвитком засобів масової комунікації, педагог втрачає передову позицію як джерело нової інформації. І хоча «...не можна забувати очевидного: позиції учасників педагогічного процесу не рівні. Вчитель завжди виступає як освіченіший, зріліший, відповідальніший партнер» [2, с.313], в освітній практиці та суспільній свідомості починає помітно переважати новий зміст ролі педагога – бути провідником у світі знань, «вчити життю» в нашому складному світі. У ВНЗ інформаційна функція викладача поки що зберігається на досить високому рівні. Проте з появою нових підручників, використанням комп'ютерних технологій навчання роль спілкування з викладачем також буде змінюватись. Активізується функція передачі тому, хто навчається, функцій самоконтролю, самоорганізації, самооцінки. Від викладача студент зможе одержувати допомогу в науково-дослідницькому самовизначенні, у пошуку власного стилю діяльності, у подоланні бар'єрів пізнання і особистісних проблем, зокрема пов'язаних з оптимальним входженням до нової соціальної ролі, тощо.

Ефективна міжособистісна взаємодія учасників навчально-виховного процесу сприяє не тільки більш продуктивній навчальній діяльності, а й виступає оптимальним контекстом для формування соціальних якостей особистості. Останнім часом широко обговорюється ще один, валеологічний, аспект грамотно побудованого педагогічного спілкування: будучи основним чинником позитивного емоційного мікроклімату в навчальному закладі, воно дозволяє уникати типової досі ситуації надмірного використання психоемоційних ресурсів як педагогів, так і учнів, що має своїм наслідком різноманітні порушення здоров'я.

Таким чином, вирішення завдання щодо моніторингу і корекції формування та функціонування комунікативного середовища навчального закладу є однією з умов успішної діяльності сучасного менеджера освіти.

Література

1. Ортинський В.Л. Педагогіка вищої школи. – К.: Центр учбової л-ри, 2009. – 472 с.
2. Семиченко В.А. Психологія педагогічної діяльності. – К.: Вища школа, 2004. – 335 с.

МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОЦЕСУ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ МЕНЕДЖЕРІВ

Шупта І. М. (Полтава)

Модернізація вищої освіти в державі є об'єктивною необхідністю. Адже на порозі ХХІ століття до неї зростає безпрецедентна увага, розширюються її функції та роль в суспільстві. Вища школа в Україні насамперед зорієнтована на задоволення освітніх потреб особистості, відновлення національних освітніх традицій і примноження досвіду, відтворення інтелектуального духовного потенціалу нації, вихід вітчизняної науки, техніки й культури на світовий